

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 198/07-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. júla 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Obce H., zastúpenej advokátom JUDr. P. K., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13 Co 98/05 zo 14. júna 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Obce H. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. augusta 2005 doručená sťažnosť Obce H. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. P. K., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 Co 98/05 zo 14. júna 2005.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla: „Žalobným návrhom zo dňa 30. 4. 2001 (súdu doručený dňa 2. 5. 2001) sme sa domáhali voči žalovanému náhrady škody

3 327 972,95 Sk s prísl. titulom jeho zodpovednosti vyplývajúcej mu z § 33 odsek 1 Zákona č. 233/95 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok). Žalovaný exekútor v rámci svojej exekučnej činnosti siahol na finančné prostriedky zo štátneho rozpočtu, ktoré podľa § 10 odsek 9 Zák. č. 303/95 Z. z. nepodliehajú exekúcii. Tým sa mal dopustiť protiprávneho konania, ktoré v priamej príčinnej súvislosti spôsobilo v našej majetkovej sfére škodu v podobe nevyhnutnosti čerpania úverových prostriedkov, úrokov z nich vyplývajúcich, súvisiacich platieb a v neposlednom rade tiež v odmene, ktorú si exekútor za takúto činnosť vyúčtoval.“

Podľa vyjadrenia sťažovateľky Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 17 C 87/01 z 15. januára 2004 jej návrh zamietol s odôvodnením, že v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 303/1995 Z. z. o rozpočtových pravidlách v znení účinnom v relevantnom čase (ďalej len „zákon o rozpočtových pravidlách“) neboli prostriedky zo štátneho rozpočtu vedené na samostatnom účte v banke, pričom zároveň vyslovil názor, že keďže exekvované finančné prostriedky boli použité na úhradu faktúr súvisiacich s plynofikáciou obce, bol zachovaný aj účel, na ktorý boli tieto finančné prostriedky zo štátneho rozpočtu poskytnuté.

Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 13 Co 78/2004 z 1. júna 2004 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Sťažovateľka uviedla, že krajský súd v uznesení prikázal okresnému súdu „skúmať časový moment, kedy sa žalovaný mohol dozvedieť o pôvode finančných prostriedkov a pripustil, že aj pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno od neho požadovať, nie je vylúčená jeho zodpovednosť za spôsobenú škodu. Na jeho zodpovednosti by nič nemenil ani súhlas žalobcu s vyplatením sumy 2,5 mil. Sk oprávnenému ak žalovaný vedel, že ide o majetok, ktorý exekúcii nepodlieha“. V tejto súvislosti však sťažovateľka dodala, že okresný súd bez ďalšieho dokazovania rozsudkom z 10. februára 2005 jej návrh zamietol.

Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom argumentovala tým, že okresný súd nepostupoval v intenciách uznesenia krajského súdu

z 1. júna 2004, teda nezisťoval moment, kedy dal žalovaný (ďalej aj „súdny exekútor“) svojej banke príkaz na úhradu sumy pre oprávneného, a ani nezisťoval, či žalovaný pri vynaložení všetkého úsilia nemohol škodu zabrániť. Sťažovateľka okresnému súdu vytýkala, že „za liberačné dôvody na strane žalovaného považoval skutkové okolnosti svedčiace o našom spoluzavinení“, že neprihliadol na všetky dôkazy, taktiež mu vytýkala nastolenie a riešenie otázky zodpovednosti súdneho exekútora, ako aj konštatáciu o použití exekvovaných finančných prostriedkov na totožný účel, na aký bola dotácia zo štátneho rozpočtu použitá.

Sťažovateľka uviedla, že o odvolaní rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 13 Co 98/2005 zo 14. júna 2005 tak, že rozsudok okresného súdu „potvrdil v podstate na tých istých skutkových a právnych základoch ako I. st. súd“.

Sťažovateľka sa domnieva, že namietaným rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pretože podľa jej názoru krajský súd dostatočne nereagoval na ňou predložené dôkazy a tvrdenia, čím nerešpektoval základnú zásadu spravodlivého súdneho konania, teda zásadu rovnosti zbraní. Sťažovateľka je zároveň toho názoru, že krajský súd v odôvodnení rozsudku akýmkoľvek spôsobom opomenul komentovať jej právnu argumentáciu obsiahnutú vo vyjadrení z 29. novembra 2004. Okrem uvedeného sťažovateľka vytýkala krajskému súdu aj skutočnosť, že nedostatočne vysvetlil a odôvodnil myšlienkové procesy vedúce k vyslovenému právnemu záveru.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že rozsudkom krajského súdu sp. zn. 13 Co 98/05 zo 14. júna 2005 bolo porušené jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, namietaný rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov právneho zastúpenia v sume 6 309,40 Sk.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Podľa § 6 ods. 2 písm. a) zákona o rozpočtových pravidlách zo štátneho rozpočtu možno v rozsahu ustanovenom zákonom o štátnom rozpočte na príslušný rozpočtový rok poskytovať prostredníctvom finančných vzťahov (transferov) príspevky fyzickým osobám a právnickým osobám podľa osobitných predpisov a dotácie právnickým osobám a fyzickým osobám.

Podľa § 6 ods. 3 zákona o rozpočtových pravidlách prostriedky štátneho rozpočtu podľa odsekov 1 a 2 možno poskytovať podľa zákona o štátnom rozpočte na príslušný rozpočtový rok na konkrétne akcie alebo na vopred určené okruhy potrieb. (...) Právnické osoby a fyzické osoby, ktorým sa poskytli prostriedky zo štátneho rozpočtu podľa odseku 2, s výnimkou obcí s počtom obyvateľov určeným zákonom o štátnom rozpočte na príslušný rozpočtový rok pri poskytnutí dotácie na výkon samosprávnych funkcií obcí, sú povinné viesť tieto prostriedky na samostatnom účte v banke (...).

Podľa § 10 ods. 9 zákona o rozpočtových pravidlách výkonu rozhodnutia podľa osobitných predpisov odpísaním z účtu v banke nepodliehajú prostriedky na účte poskytnuté zo štátneho rozpočtu; z výkonu tohto rozhodnutia je vylúčený aj hnutelný a nehnuteľný majetok, ak je obstaraný z prostriedkov poskytnutých zo štátneho rozpočtu.

Podľa § 33 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom v relevantnom čase (ďalej len „exekučný poriadok“) exekútor zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanci v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona. Exekútor sa zbaví zodpovednosti, ak preukáže, že škode nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno od neho požadovať.

Podľa § 61a exekučného poriadku exekúciou nemožno postihnúť majetok alebo práva, ktoré podľa tohto zákona alebo podľa osobitných predpisov nepodliehajú exekúcii alebo sú z exekúcie vylúčené, alebo na ktoré je exekúcia neprípustná.

Podľa § 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Podľa § 132 Občianskeho súdneho poriadku dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh, ako aj z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 17 C 87/2001 ústavný súd zistil, že 11. mája 2001 bola okresnému súdu doručená žaloba sťažovateľky, ktorou sa proti súdnemu exekútorovi domáhala zaplatenia sumy 3 327 972,95 Sk s príslušenstvom. Zaplatenia uvedenej sumy sa sťažovateľka domáhala z dôvodu náhrady škody, pretože podľa jej názoru súdny exekútor v rámci exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke siahol aj na finančné prostriedky, ktoré jej boli poskytnuté zo štátneho rozpočtu výlučne na dokončenie plynofikácie obce.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 17 C 87/2001 z 15. januára 2004 konanie o zaplatenie sumy 208 000 Sk s príslušenstvom zastavil, vo zvyšnej časti žalobu sťažovateľky zamietol a zároveň rozhodol o náhrade trov konania.

Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka 23. februára 2004 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 13 Co 78/2004 z 1. júna 2004 tak, že rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým zamietol žalobu a rozhodol o náhrade trov konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vo zvyšnej časti ostal rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Krajský súd v tomto uznesení okrem iného konštatoval: „Bude úlohou žalovaného, aby preukázal overiteľným spôsobom, kedy zadal svojej banke (zo svojho účtu) či inej banke príkaz na úhradu zexekvovanej sumy 2,5 milióna korún pre oprávneného. Ak sa tak stalo predtým ako mohol mať vedomosť o povahe týchto prostriedkov, hoci postupoval s náležitou profesionálnou starostlivosťou, možno mať za to, že nespôsobil žalobcovi škodu ich zexekvovaním... Z ustanovenia § 33 ods. 1 EP vyplýva objektívna zodpovednosť exekútora za škodu spôsobenú ním alebo jeho zamestnancami, ktorej sa môže zbaviť (liberovať). Do rámca liberácie patrí aj prípadný nesprávny postup „poškodeného“, teda, do akej miery konanie alebo opomenutie „poškodeného“ spôsobilo vznik tvrdenej škody.“

Po vrátení veci okresný súd 14. júna 2004 vyzval právneho zástupcu žalovaného k predloženiu dôkazov v zmysle uznesenia krajského súdu, ktoré spolu s vyjadrením boli okresnému súdu predložené 17. septembra 2004. K predloženým dôkazom sa 30. novembra 2004 vyjadril aj právny zástupca sťažovateľky. Následne okresný súd listom z 13. januára 2005 vyzval právneho zástupcu žalovaného, aby „predložil príkaz, ktorým žalovaný žiadal banku o uskutočnenie jednotlivých bankových operácií, t. j. kedy dal banke príkazy, aby finančné prostriedky boli poukázané na účet oprávneného“.

Dňa 10. februára 2005 sa na okresnom súde uskutočnilo pojednávanie, na ktorom tento súd uznesením pripustil rozšírenie návrhu o sumu 164 012,64 Sk, a po vykonaní dokazovania vyhlásil rozsudok, ktorým návrh sťažovateľky zamietol.

Proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 17 C 87/2001 z 10. februára 2005 podala sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie, v ktorom dôvodila: „S odôvodnením napadnutého rozsudku nemôžeme v žiadnom prípade súhlasiť, pretože vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a nerešpektuje dôsledne zrušujúce uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici 13 Co 78/2004“. Sťažovateľka vytykala okresnému súdu hlavne posúdenie zodpovednosti súdneho exekútora a jej spoluzavinenie na vzniknutej škode. Taktiež vyjadrila názor, že okresný súd po vrátení veci doplnil dokazovanie len v minimálnej miere, resp. nevykonával nové dôkazy, ale len prehodnotil už vykonané dôkazy. Podľa jej názoru nevzal do úvahy ani jej tvrdenia obsiahnuté

vo vyjadrení z 29. novembra 2004. Sťažovateľka zároveň uviedla: „Rovnako ostáva bez povšimnutia a vyhodnotenia v rovine právnych úvah naznačovaná otázka zásadného právneho významu a síce, že zodpovednosť žalovaného trvá počas celého exekučného konania a nie je možné sa jej zbaviť s poukazom na argumentáciu nemožnosti navrátenia do pôvodného stavu v zmysle § 61 Exekučného poriadku... Zvlášť si dovoľujeme odvolací súd upozorniť na súhrn viacerých dôkazov (viď vyjadrenie zo dňa 29. 11. 2004), ktoré nasvedčujú tomu, že odporca vedel o pôvode finančných prostriedkov vo výške 2,5 mil. Sk. O tom, či vynaložil všetko úsilie alebo nie leží dôkazné bremeno na ňom... Za nesyistémové, nelogické a neprijateľné považujeme zdôvodnenie zamietajúceho výroku súdu s poukazom na §§ 95 odsek 1, resp. 96 odsek 3 Zák. č. 233/95 Z. z... V tomto smere súd žiadne dôkazy nevykonával a vôbec sa otázkou vynaloženia všetkého možného dostupného úsilia na zabránenie vzniku škody zo strany žalovaného nezaoberal... Je len zhodou náhod, že dotácia zo štátneho rozpočtu bola na prvý pohľad použitá na ten istý účel aj keď v zásade tomu tak nebolo.“

O odvolaní rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 13 Co 98/2005 zo 14. júna 2005 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a zároveň rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania.

V rozsudku krajský súd konštatoval, že okresný súd mal „vo veci samej za preukázané, že žalobca mal dostatok vedomostí, že prebieha exekučné konanie a že exekútor vydal príkaz na začatie exekúcie odpísaním pohľadávky z účtu v banke a to zo všetkých účtov žalobcu, neupozornil žalovaného, že na účet 1217153002/5600 prídu finančné prostriedky ako účelová dotácia a ani nepreukázal, že žalovaný mal vedomosť o tom, o aké finančné prostriedky sa jedná. Liberačné dôvody na strane žalovaného videl v tom, že žalobca žiadnym spôsobom neupozornil jednak exekútora a ani banku, že na účte sa nachádza dotácia zo štátneho rozpočtu, taktiež nepodal návrh na zastavenie exekúcie. Súd mal tiež za to, že sporné peňažné prostriedky boli použité na úhradu faktúr súvisiacich s plynofikáciou obce a teda boli použité na účel, na ktorý boli určené a bolo možné ich zexekvovať, čo vyplýva aj z postoja Ministerstva financií, ktoré žalobcu žiadnym spôsobom nepostihlo a nežiadalo poskytnutú dotáciu vrátiť“.

Krajský súd v odôvodnení rozhodnutia zároveň uviedol argumenty sťažovateľky obsiahnuté v odvolaní, ako aj vyjadrenie súdneho exekútora, ktorý žiadal rozsudok okresného súdu potvrdiť.

V rámci odôvodnenia výroku o potvrdení rozsudku okresného súdu odvolací súd uviedol: „V súdnej veci je nesporné, že žalovaný ako exekútor zexekvoval z účtu žalobcu finančné prostriedky v sume 2,5 milióna korún, ktoré obec obdržala zo štátneho rozpočtu. Takéto prostriedky nemajú podliehať exekúcii (§ 10 ods. 9 zákona číslo 303/1995 Z. z., § 61a zákona číslo 233/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov – ďalej len EP). Ak potom exekútor takéto zexekvované prostriedky z účtu povinného vedeného v banke poukázal oprávnenému až potom ako zistil alebo mohol zistiť, že ide o nezexekvovateľný majetok povinného, mohla povinnému z konania exekútora vzniknúť škoda. V prípade, že povinnému škoda vznikla, exekútor sa zbaví zodpovednosti, ak preukáže, že škode nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno od neho požadovať (§ 33 ods. 1 EP). O tom, že dostane dotáciu v sume 2,5 milióna korún vedel len žalovaný (v tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že je nepochybné, že krajský súd mal na mysli sťažovateľku ako žalobkyňu, a teda došlo k chybe v písaní, o čom svedčí aj obsah nasledujúceho textu rozhodnutia krajského súdu). Písomne na to upozornil žalovaného až listom datovaným dňom 27. 01. 2000 (číslo listu 6, 65 spisu), ktorý došiel žalovanému 31. 01. 2000, s tým, aby celú sumu poukázal oprávnenému. Ak potom žalovaný z účtu, na ktorom boli vedené sporné prostriedky z dotácie, poukázal oprávnenému dňa 27. 12. 1999 sumu 2 082 551,36 Sk (spolu 2 547 509,90 Sk, číslo listu 206, 212-214, 258 spisu), nemožno mať za to, že žalovaný spôsobil žalobcovi škodu, za ktorú by mal zodpovedať v zmysle ustanovenia § 33 ods. 1 EP. V čase poukázania peňazí oprávnenému jednak nemal žalovaný spoľahlivú informáciu o tom, že na účte sú prostriedky zo štátneho rozpočtu, jednak samotný povinný ho žiadal (a to až po vyplatení prevažnej časti sporných prostriedkov), aby ich v celosti vyplatil oprávnenému. Z hľadiska vzniku zodpovednosti je dôležité, aby exekútor vedel v čase zadávania poukazu na výplatu oprávnenému, s akými prostriedkami nakladá. Následné zistenie skutočnej povahy vyplatených prostriedkov (pred skončením exekúcie) nemôže spôsobiť vznik zodpovednosti exekútora v zmysle ustanovenia § 33 ods. 1 EP. Správne okresný súd tiež prihliadol na fakt uvedený samotným žalobcom, že namiesto

účelovej dotácie od štátu na dokončenie investičnej akcie >Plynofikácia Obce H.< (číslo listu 131-133 spisu) musela obec získať finančné prostriedky z úverových zdrojov, aby mohla dofinancovať rozostavané plynové kotolne (číslo listu 2-3 spis), teda sporné zexekvované prostriedky sa použili v súlade so svojim účelovým určením, pričom Ministerstvo financií Slovenskej republiky nezačalo žiadne konanie za porušenie finančnej disciplíny.“

Ústavný súd zároveň zistil, že proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 13 Co 98/2005 zo 14. júna 2005 podala sťažovateľka 19. júla 2005 okresnému súdu dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 3 Cdo 183/2005 z 31. januára 2007 tak, že ho odmietol.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Citovaný čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50). Zároveň podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o tejto ochrane ustanoví zákon, resp. v zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy je možné domáhať sa práv podľa čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (obdobne napr. I. ÚS 56/01, I. ÚS 136/06).

V rámci svojej rozhodovacej činnosti ústavný súd vyjadril aj názor, že právo na spravodlivý súdny proces neznamena právo na to, aby bol účastník konania

pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Z opačného pohľadu možno povedať, že neúspech v súdnom konaní nie je možné považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 67/06).

Ústavný súd konštatuje, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvozené závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva zaoberajúcou sa požiadavkami na odôvodnenie rozhodnutia súdu v limitoch čl. 6 ods.1 dohovoru vyplýva, že tento článok dohovoru zaväzuje síce súd odôvodniť svoje rozhodnutie, to však neznamena, že sa vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. A preto skutočnosť, či v danom prípade boli dodržané základné požiadavky spravodlivého procesu, možno podľa záverov Európskeho súdu pre ľudské práva posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu (rozhodnutie vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 288). Z uvedeného preto možno vyvodit' záver, že odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku, pripomienku alebo návrh, ak ide o takú otázku, ktorá nie je relevantná a nevyhnutná pre dané rozhodnutie (obdobne napr. II. ÚS 193/06).

Podstatou sťažovateľkinej námietky bola nespokojnosť s namietaným rozsudkom krajského súdu. Sťažovateľka tvrdila, že odvolací súd v rámci svojho rozhodovania dostatočne nereagoval na predložené dôkazy, čím podľa jej názoru porušil jednu zo základných zásad spravodlivého procesu, a teda zásadu rovnosti zbraní. Sťažovateľka

zároveň vyjadrila názor, že povinnosťou krajského súdu bolo zaoberať sa jej argumentáciou obsiahnutou vo vyjadrení z 29. novembra 2004. Sťažovateľka v neposlednom rade namietala aj skutočnosť, že z napadnutého rozhodnutia jej nie sú známe myšlienkové procesy a úvahy, ktoré krajský súd viedli k vyslovenému právnomu záveru. Z uvedených dôvodov teda zastávala názor, že označené súdne konanie nebolo ako celok spravodlivé, pretože neboli dodržané podstatné zásady spravodlivého procesu.

Vo vzťahu k sťažovateľkiným tvrdeniam o porušení jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy namietaným rozsudkom krajského súdu ústavný súd uvádza, že úvahy krajského súdu vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti a je náležite odôvodnené, pričom v rámci odôvodnenia zotrváva na skutkových zisteniach a právnych záveroch vyslovených okresným súdom v obsiahlom a dostatočne odôvodnenom rozsudku z 10. februára 2005.

Po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľka uviedla v predmetnej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký jeho výklad a aplikáciu ustanovení zákona o rozpočtových pravidlách, exekučného poriadku, či ustanovení Občianskeho súdneho poriadku týkajúcich sa dokazovania, či hodnotenia dôkazov, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s uvedeným článkom ústavy.

Z predmetného rozsudku krajského súdu nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Ústavný súd sa vzhľadom na uvedené skutočnosti nedomnieva, že by skutkové alebo právne závery krajského súdu v predmetnej veci bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júla 2007